

purtăm de grijă unei persoane, făcându-ne capabili să o tratăm ca pe o persoană, nu ca pe un obiect al poftelor noastre.

SĂ IUBEȘTI ÎNSEAMNĂ SĂ DAI. Subiectul nuvelei lui O'Henry *The Gift of the Magi* (Darul magilor) are în centru un cuplu de tineri căsătoriți, săraci dar fericiți, care sînt îndrăgostiți foarte mult unul de celălalt. Este perioada Crăciunului, și ei vor să-și dea unul altuia daruri minunate. Dar sînt atît de săraci, încît nu-și pot permite să cumpere daruri.

Totuși, soțul are o idee scilicitoare. El va vinde singurul lucru de preț pe care-l avea — ceasul pe care-l moștenise de la părinți — și va folosi banii ca să cumpere un pieptene făcut dintr-o carapace de broască țestoasă, pentru părul lung și frumos al soției sale.

Dar vai! Și soția are o idee strălucită. Ea își va tăia părul minunat și îl va vinde ca să facă destui bani să cumpere un lanțisor de aur solid pentru ceasul soțului ei.

Nu este greu de imaginat scena din dimineața de Crăciun. Soția are un pieptene, dar nu mai are păr. Soțul are un lanțisor pentru ceas, dar nu mai are ceas. Dar ceea ce au amîndoi este dragoste, o dragoste jertfitoare — o dragoste preocupată în primul rînd de binele și fericirea celuilalt.

● Ai renunțat tu vreodată de dragul cuiva la un lucru la care Țineai mult? Cum te-ai simțit atunci?

● Ai rănit vreodată pe cineva, prin faptul că ai fost egoist? Cum te-ai simțit atunci?

● Care crezi că este învățatura principală a acestei scurte povestiri?

Întrebarea 10

Ioan ne aduce amînte de porunca: „Să vă iubiți unii pe alții“. În ce sens dragostea manifestată față de alții este un test?

(Răspuns) Dragostea este porunca veche, și totuși întotdeauna nouă, pe care noi o respectăm atunci cînd umblăm în adevăr (2 Ioan 4:6). În Ioan 13:35, noi vedem că dragostea este un test al uceniciei. Noi dăm dovadă că sîntem ucenici dacă avem „dragoste unii pentru alții“.

Dragostea este testul vieții noi în Cristos: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său rămîne în moarte“ (1 Ioan 3:14).

De asemenea, Ioan folosește dragostea dintre om și om ca test al dragostei pentru Dumnezeu: „Dacă zice cineva: ‘Eu iubesc pe Dumnezeu’, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?“ (1 Ioan 4:20).

C. Aplicație

Cere-le elevilor să exprime esența adevărului lui Dumnezeu într-o singură afirmație. Dacă ar fi întrebați: „Ce este adevărul lui Dumnezeu?“ cum ar

răspunde ei la această întrebare într-o singură propoziție?

Îndrumă-i acum pe elevi să facă din adevărul lui Dumnezeu ceva personal. Într-o lume care este dominată de necinste și de prefăcătorie, nu este ușor să te hotărăști să umbli în adevăr. Cere-le elevilor tăi să găsească situații cu care vor fi confrunțați în săptămîna care urmează, situații în care va fi dificil pentru ei să umble în adevăr. Ce ajutor le stă la dispoziție în aceste situații? Cum i-ar putea ajuta ceilalți membrii ai clasei?

Îndeamnă-i pe elevii tăi să ia hotărîrea ca în săptămîna ce urmează să umble în adevăr.

D. Rugăciune

Doamne, Tu știi că sîntem ispitiți să nu fim credincioși adevărului. Noi mai sîntem ispitiți și să fim neiubitori. Ajută-ne în aceste momente cînd avem cea mai mare nevoie de ajutorul Tău. Ajută-ne să ne păstrăm hotărîrea de a fi niște oameni ai adevărului, care umblă în adevăr. Îți cerem acest lucru în Numele lui Isus. Amin.

E. De ținut minte

Trăirea consecventă în adevăr și în dragoste are ca rezultat o mare bucurie.

LECȚIA 7

O speranță care merită să fie păzită

Textul lecției: Iuda 1-4, 17-25

Contextul biblic al lecției: Iuda

Iuda 1-4, 17-25

1. Iuda, rob al lui Isus Cristos și fratele lui Iacov, către cei chemați, care sînt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Cristos:

2. îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite.

3. Preaiubiților, pe cînd căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mîntuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților, o dată pentru totdeauna.

4. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osînda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrîinare harul Dumnezeului nostru și tăgăduiesc pe singurul nostru Ștăpîn și Domn Isus Cristos.

17. Dar voi, preaiubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Cristos.

18. Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.

19. Ei sînt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul.

20. Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră preasfîntă, rugați-vă prin Duhul Sfînt,

21. țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Cristos pentru viața veșnică.

22. Muștrați pe cei ce se despart de voi;

23. căutați să mîntuiți pe unii, smulgîndu-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urînd pînă și cămașa mînjită de carne.

24. Iar a Aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale,

25. singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, mai înainte de toți veci, și acum și în veci. Amin.

VERSETUL DE AUR: „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mîntuitorul nostru, prin Isus Cristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpînire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci“ (Iuda 24, 25).

Citirea zilnică a Bibliei

- L. Avertisment împotriva învățătorilor mincinoși, Iuda 1-9.
- M. Descrierea învățătorilor mincinoși, Iuda 10-15.
- M. Nu vă lăsați înșelați, 1 Tesaloniceni 2:1-12.
- J. Comparați învățătura cu faptele, Tit 1:10-16.
- V. Cristos este temelie credinței, Faptele 4:7-13.
- S. Cristos ne este suficient, Coloseni 2:8-15.
- D. Păziți-vă de greșeli în mărturisirea voastră, Iuda 17-25.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi să-i ajute pe alții să rămîină credincioși lui Cristos.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

- A. Să înțelegem Biblia
- B. Să-l înțelegem pe elevul adult

I. Credința evlavioasă (Iuda 1-3)

II. Oameni neevlavioși (Iuda 4)

III. Luptători pentru credință (Iuda 16-25)

Concluzie

- A. Zidirea credinței
- B. Apărarea credinței
- C. Aplicație
- D. Rugăciune
- E. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Iuda este una dintre epistolele neglijate ale Noului Testament. Noi toți cunoaștem marea doxologie cu care ea se încheie (vezi versetul de aur), dar cei mai mulți dintre noi nu-i cunoaștem conținutul.

Dificultatea pe care o întâmpinăm atunci cînd încercăm să înțelegem Epistola lui Iuda constă, în parte, în faptul că ea este scrisă într-o limbă veche și într-un sistem de gîndire vechi. A fost scrisă cu scopul de a combate o problemă anume a Bisericii primare. Anumite persoane s-au strecurat în biserici și apoi, pretinzînd că sînt credincioase, și-au folosit acest statut în scopul de a slăbi și a denatura învățătura lui Cristos.

Alte epistole scurte, cum ar fi Coloseni și 1 Ioan, sînt scurte tratate de teologie. Ele conțin prezentări atente ale unor doctrine deja stabilite asupra persoanei lui Cristos, asupra credinței, dragostei și a altor teme similare. Spre deosebire de acestea, Iuda este ca săgeata unui fulger. Ea nu conține nici o doctrină atent prezentată; ea constituie o chemare emoționantă la apărarea credinței. Epistola lui Iuda nu se preocupă prea mult de dezvoltarea unor doctrine. Este pur și simplu un strigăt puternic care îi cheamă pe credincioși să se unească pentru apărarea Evangheliei.

Vom vedea în studiul pe care-l vom face Epistolei lui Iuda că Evanghelia nu trebuie apărată cu violență și cu ură. Credința creștină trebuie apărată prin zidirea personală a credincioșilor.

B. Să-l înțelegem pe elevul adult

Ai participat vreodată la o căsătorie în care mireasa promite să-i fie credincioasă bărbatului cu care se căsătorește numai atîta timp cît este dispusă să o facă? O asemenea promisiune nu pare să fie o bază trainică pentru o căsnicie durabilă, nu-i așa? Dar este surprinzător de mare numărul căsătoriilor în care acesta este, cu aproximație, nivelul de loialitate la care cei doi se angajează.

Noi apărăm cu gelozie ceea ce prețuim. Sîntem credincioși față de lucrurile pe care le prețuim. Motivul pentru care așa de mulți oameni sînt

necredincioși și nededicați este că ei au un simț denaturat al valorilor. Ei prețuiesc lucrurile exterioare și pe care le percepem prin simțuri — averi, succes, plăcere — în timp ce pun puțin preț pe acele lucruri care sînt durabile în timp.

Este o necesitate umană să îndrăgești ceva. Această lecție îi poate ajuta pe elevii tăi să prețuiescă, să îndrăgească și să apere cu gelozie credința creștină. În cursul desfășurării acestei lecții, tu îi poți ajuta să vadă ce valoare are luarea unui angajament față de Cristos.

Deseori cînd adulții apără un lucru pe care îl consideră de valoare, ei au tendința de a fi ostili și violenți. Ce mare nevoie avem noi să-l auzim pe Iuda spunîndu-ne că, pentru a apăra Evanghelia lui Cristos, trebuie să creștem în Duhul, în Cuvînt și în dragostea lui Dumnezeu. Noi devenim apărători ai Evangheliei devenind credincioși mai buni.

I. Credința evlavioasă (Iuda 1-3)

Foarte puține lucruri se cunosc despre cel care a scris această epistolă. El se prezintă drept „Iuda, rob al lui Isus Cristos și fratele lui Iacov“ (v. 1). Pe paginile Noului Testament, găsim cel puțin cinci persoane care s-au numit Iuda:

1. Iuda din Damasc. Pavel a stat în casa acestuia, după convertirea lui pe drumul Damascului (Faptele 9:11).

2. Iuda Barsaba a fost trimis la Antiohia, împreună cu Sila, de către primul conciliu al Bisericii (Faptele 15:22, 27, 32).

3. Iuda Iscarioteanul este cunoscut pentru fapta lui perfidă de a-l fi trădat pe Cristos.

4. Există un alt Iuda care a fost apostol; Ioan l-a numit Iuda „nu Iscarioteanul“ (Ioan 14:22).

5. Găsim un Iuda și pe listele care enumeră frații și surorile lui Isus (Matei 13:55; Marcu 6:3). Fiindcă și Iacov apare pe liste ca frate al lui Isus, acest Iuda a fost frate atît cu Isus cît și cu Iacov, liderul Bisericii primare și autorul Epistolei lui Iacov. Este foarte probabil că Epistola lui Iuda a fost scrisă de acest Iuda.

Este clar că Iuda s-a așezat într-o poziție de supunere, o poziție secundară lui Isus. Cuvîntul grecesc *doulos* înseamnă mai mult decît „slujitor“. De fapt, el are sensul de „sclav“.

Iuda le-a scris această epistolă credincioșilor. Expresia „care sînt iubiți“ poate fi tradusă și „care sînt sfințiți“. Puterea de curățire și de transformare a lui Dumnezeu acționează în virtutea dragostei Sale.

Creștinii cărora le-a scris Iuda erau „păstrați“ în credință. În zilele tinerei biserici, în care păcatul și păgînismul existau din abundență, puterea de păstrare a lui Dumnezeu era la lucru în viețile acestor credincioși. Indiferent cît de disperată este situația, creștinul nu este

niciodată singur. Prin credința în Isus Cristos, credinciosul este păstrat cu ajutorul prezenței Duhului Sfînt care locuiește în el.

Iuda s-a referit la credincioși ca la unii care au fost „chemați“. Grecii au folosit cuvîntul pe care noi l-am tradus prin „chemați“ în trei domenii ale societății. (1) A fost folosit în sensul de chemare la datorie și răspundere, chemarea unei persoane de a lucra în slujba orașului, a statului sau a națiunii. (2) A fost folosit pentru a-i chema pe oameni la un praznic sau la o sărbătoare, a-i chema la o ocazie de bucurie. (3) A mai fost folosit pentru a chema o persoană să apară în fața unui tribunal. Credincioșii sînt chemați să-și îndeplinească responsabilitatea față de Cristos, sînt chemați la bucurie în Cristos și la judecată în Cristos.

Această epistolă a fost prilejuită de o criză în ce privește puritatea doctrinei din biserici. Se pare că Iuda era pe punctul de a scrie un tratat privitor la „mîntuirea... de obște“ (v. 3), dar s-a văzut silit să scrie această epistolă de avertizare.

Iuda le spune cititorilor scopul cu care le-a scris: „Să vă îndemn să vă luptați pentru credința...“ (v. 3).

Iuda vorbește despre această credință evlavioasă, pentru care credincioșii trebuie să se lupte, pentru că ea este „dată sfinților o dată pentru totdeauna“ (v. 3). Această afirmație subliniază cu tărie elementul învățaturii fixe în credința creștină. În timp ce fiecare generație trebuie să reinterpreteze Evanghelia în condițiile propriilor ei nevoi și probleme, nucleul Evangheliei trebuie să rămînă neschimbat. El ne-a fost transmis nouă, și noi avem responsabilitatea de a-l transmite următoarei generații intact.

Întrebarea 1

Care este semnificația cuvîntului „chemați“ din versetul 1?

(Răspuns) Am discutat mai sus despre sensurile literale ale cuvîntului tradus prin „chemați“. Dar cuvîntul acesta are o semnificație spirituală mult mai largă, în parte datorită felului în care este folosit în epistolele apostolului Pavel.

1. Pavel a afirmat că el este „chemat să fie apostol“ (Romani 1:1; 1 Corinteni 1:1).

2. Pavel le-a vorbit unor oameni chemați să fie sfinți (Romani 1:7; 1 Corinteni 1:2).

3. Credincioșii sînt „chemați după planul Său“ (Romani 8:28).

4. Chemarea credinciosului este o mare speranță (Efeseni 1:18); este cerească (Filipeni 3:14; Evrei 3:1) și „în Domnul“ (1 Corinteni 7:22).

Întrebarea 2

Ce este această „credință“ pentru care credincioșii trebuie să lupte (v. 3)?

(Răspuns) Această credință constă din învățăturile Sfintei Scripturi, așa cum au fost ele interpretate și formulate în crezuri și transmise din

generație în generație pînă la noi. Parte integrantă a acestei credințe este și modul de viață căreia ea îi dă naștere atît pe plan individual cît și pe plan al comunității.

Credința creștină este, în același timp, o credință personală (accentul cade pe faptul că fiecare trebuie să stăm în mod personal înaintea lui Dumnezeu; acesta este aspectul intim, lăuntric al credinței) și o credință a comunității (ceva care a fost încredințat întregii comunități; credință ca o îndatorire și părășie socială).

„Să luptați“ are sensul de a păstra, de a apăra. Discută împreună cu membrii clasei în ce mod ar putea ei să fie păstrători și apărători ai credinței. Care sînt cîteva acțiuni corecte prin care putem să păstrăm și să apărăm credința? Care sînt cîteva acțiuni „incorecte“?

II. Oameni neevlavioși (Iuda 4)

Aici, în versetul 4, găsim situația care l-a determinat pe Iuda să scrie această epistolă aspră de avertizare. Anumiți oameni s-au strecurat în biserică pe furiș. Prezența în biserică a acestor „oameni neevlavioși“ l-a făcut pe Iuda să-i îndemne pe credincioși să „se unească în lupta de apărare a credinței“ (v. 3, New English Bible). Putem observa că acest moment critic a venit nu din exteriorul bisericii, ci din interior. Teama lui Iuda nu a fost generată de persecuțiile păgînilor sau de hărțuiala romanilor, ci de anumite persoane dinăuntrul bisericilor, care au denaturat și au negat credința.

Iuda a subliniat două caracteristici ale acestor persoane primejdioase dinăuntrul bisericilor: ei au (1) schimbat „în desfrînare harul Dumnezeului nostru“ și (2) „tăgăduiesc pe singurul... Stăpîn și Domn“ (v. 4). Cea mai bună definiție a cuvîntului „desfrînare“ pare să fie următoarea: *o imoralitate flagrantă și plină de aroganță*. Cei mai mulți oameni, cînd păcătuiesc, caută să-și camufleze păcatul. Oamenii despre care a vorbit Iuda nu au avut un sentiment de vinovăție sau rușine și nu au căutat să-și ascundă păcatele. Ei au păcătuțit în mod flagrant și deschis.

Pe lîngă aceasta, ei l-au tăgăduit pe „singurul... Stăpîn și Domn“. Aceștia au fost oameni care pretindeau că sînt creștini, dar îl tăgăduiau pe Cristos Însuși.

Ca să înțelegem pe deplin cît de puternice au fost sentimentele lui Iuda împotriva acestor „oameni neevlavioși“, trebuie să ne uităm la versetele 5-15. În acest pasaj, Iuda dă frîu liber mîniei lui drepte. El își exprimă mînia prin expresii metaforice și hiperbolice.

Ca să arate că nu este numai un păcat, dar că este și periculos să-L tăgăduiești pe Dumnezeu, Iuda s-a folosit de exemple istorice. El a vrut să le arate clar credincioșilor că, indiferent care era poziția lor în biserică, ei puteau să ajungă să-I fie neplăcuți lui Dumnezeu și să atragă judecata Lui asupra lor.

Observați accentul pe care-l pune Iuda pe cuvîntul „nelegiuți“ în ultima izbucnire împotriva acestor răufăcători. „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi, ca să facă o judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuț și de toate cuvintele de ocară pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuți“ (v. 14, 15).

Întrebarea 3

La ce s-a putut gîndi Iuda cînd, în versetul 4, a scris despre tăgăduirea Domnului Isus Cristos?

(Răspuns) Avem mai multe lucruri care ne indică ereziile împotriva cărora și-a îndreptat Iuda atacurile sale. Unii dintre acești „oameni neevlavioși“ din biserică au fost aderenții unei erezii numită *antinomianism*. Cuvîntul este mai simplu decît pare; literal el înseamnă „antilege“. Acești oameni au crezut că după venirea lui Cristos Legea lui Dumnezeu nu mai are aplicație. Ei au crezut că pot să fie credincioși și totuși să trăiască în păcate flagrante. Antinomienii au susținut că deoarece ei erau sub harul lui Cristos, puteau să facă tot ce voiau.

Este posibil ca Iuda să fi fost preocupat de *docetism*, o erezie obișnuită în perioada Bisericii primare. Docetismul susținea că Isus nu a fost o ființă umană reală, ci a părut doar a fi o ființă umană. Acesta este păcatul despre care a scris Ioan în 2 Ioan 7: „Căci în lume s-au răspîndit mulți amăgitori, care nu mărturisesc că Isus Cristos vine în trup“. Acest lucru înseamnă, literal, o tăgăduire a Evangheliei lui Cristos, fiindcă dacă Cristos nu este în totalitate om și în totalitate Dumnezeu, viața, moartea și învierea Lui nu au nici o însemnătate.

Întrebarea 4

Care sînt însușirile acestor „oameni neevlavioși“ pe care le putem vedea în versetele 12 și 13?

(Răspuns) Se poate alcătui o listă cu aceste însușiri, citind versetele.

III. Luptători pentru credință (Iuda 16-25)

Iuda a început această epistolă cu chemarea: „Să luptați pentru credința...“ (v. 3). Aici, în ultima treime a epistolei, după ce i-a descris pe acești „oameni neevlavioși“ cu lux de amănunte, el descrie această luptă pentru credință.

Iuda începe ultima parte a epistolei sale vorbind despre păcătoși ca despre niște oameni care își folosesc în mod greșit cuvintele. El îi descrie astfel: „Cîrtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufase“ (v. 16). Spunînd același lucru în mai multe feluri, el îi numește pe acești păcătoși: „batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite“ (v. 18). Iuda i-a acuzat pe aceștia că sînt niște oameni care păcătuiesc ostentativ și care au la baza modului lor de viață o

teologie falsă. Acum el spune despre ei că sînt niște făcători de rele ursuzi, care rostesc vorbe „trufașe“ și care „trăiesc după poftele lor nelegiuite“. Apoi îi învinuiește că sînt „cîrtitori“.

Credincioșii trebuiau să apere credința împotriva acestor persoane care au slăbit biserica dinăuntru. Trebuiau oare acești „oameni neevlavioși“, acești „cîrtitori“ să fie urîți și distruși? Nu. Credincioșii nu trebuiau să-i atace, ci să-i iubească. Pentru Iuda, lupta pentru credință nu a însemnat să urăști sau să ataci pe cineva. Credința trebuia păstrată și apărată prin zidirea și curățirea celor credincioși.

Unul dintre cele mai interesante lucruri din cartea lui Iuda este ideea apărării credinței. Să aperi credința zidindu-te pe tine spiritual este o idee extraordinară. Aceasta este o metodă radicală de apărare. Acest lucru înseamnă că noi nu trebuie să ne petrecem timpul în misiuni de „cercetare și distrugere“ — căutîndu-i și atacîndu-i pe păcătoși. În loc să ne întrebăm cine sînt păcătoșii și să facem tot ce ne stă în putință să-i scoatem pe oameni din biserică, noi trebuie să ne concentrăm asupra vitalității noastre spirituale. Cea mai bună apărare a credinciosului este căutarea sfințeniei personale.

Chiar dacă Iuda a fost supărat pe păcătoșii din biserică, el i-a provocat pe cei care au luptat pentru credință să-i trateze pe aceștia cu dragoste și cu compasiune. Credincioșii trebuie să-și arate compasiunea față de păcătoși, dar, în același timp, nouă trebuie să ne fie „frică“ să nu ne contaminateze efectele păcatului.

Noi trebuie să ne apărăm credința în spiritul dragostei. Iuda pare să spună că noi nu trebuie să iubim păcatul și efectele păcatului, dar că trebuie să-l iubim pe păcătos.

Epistola lui Iuda se încheie cu o măreață benedicțiune. Dumnezeu este în stare să ne „păzească de orice cădere“ (v. 24). Aceasta este, literalmente, imaginea unui cal sau a unei căprioare de munte, animale al căror pas este întotdeauna sigur. A umbla cu Dumnezeu înseamnă a umbla în siguranță, chiar pe cărări alunecoase și periculoase.

Întrebarea 5

Care este semnificația expresiei „care dau naștere la dezbinări“, pe care Iuda a folosit-o în versetul 19?

(Răspuns) Acești oameni s-au separat de ceilalți, clădind ziduri de despărțire și creînd partide. Ei au fost autorii unor grupuri disidente printre credincioși. Fiindcă Evanghelia aduce vindecare și unitate, cei care au făcut dezbinare dovedesc că ei nu sînt urmași ai lui Cristos.

Întrebarea 6

Ce motive ar fi putut Iuda să aibă atunci cînd a folosit expresiile „zidiți-vă“ (v. 20) și „țineți-vă“ (v. 21)?

(Răspuns) Este foarte clar că Iuda i-a făcut pe credincioși responsabili de creșterea lor spirituală. Puterea, harul și gloria, toate vin de la Dumnezeu; cu toate acestea, credinciosul trebuie să aibă voința și să dorească mult ca acea putere să aibă aplicație în viața lui. Dumnezeu nu forțează pe nimeni să accepte puterea Lui schimbătoare de vieți.

Concluzie

A. Zidirea credinței

Înainte de a putea înțelege pe deplin concepția lui Iuda cu privire la apărarea credinței, noi trebuie să vorbim despre zidirea credinței noastre. Numai un credincios puternic poate rezista presiunilor și ispitelor societății nereligioase.

În calitate de credincioși, pentru a ne sprijini împotriva curentului lumii în care trăim și pentru a ne păzi de păcatul dinăuntru bisericii, noi avem nevoie de o credință puternică. Pe măsură ce studiem Scripturile, devine tot mai clar că credința noastră trebuie să reflecte caracterul lui Cristos. Dar cum ne putem dezvolta această credință puternică, care să reflecte caracterul lui Cristos? Cum putem deveni ucenici ai vremurilor noastre? Ținînd cont de cunoașterea noastră omenească limitată, cum am putea noi să zidim o astfel de credință puternică?

Există trei elemente care fac posibilă credința creștină puternică: (1) Biblia, (2) Duhul Sfînt și (3) Tradiția. Aceste trei elemente sînt necesare pentru zidirea credinței și ne ajută să ne întărim credința.

Fiind confrunțați cu lumea din jurul nostru, credința noastră trebuie să fie puternică. Ca să fie puternică, credința noastră trebuie să fie întemeiată pe Biblie. Noi sîntem niște ființe umane limitate; nu vom ajunge niciodată la unitate de gîndire în ce privește doctrinele sau felul în care interpretăm tot materialul biblic. Aceste probleme pe care le avem cu interpretarea nu trebuie să constituie o piedică pentru noi. Noi trebuie să permitem Scripturilor să ne hrănească gîndirea și trăirea noastră.

În cadrul zidirii credinței noastre, Iuda ne îndeamnă să ne rugăm „prin Duhul Sfînt“ (v. 20). Duhul Sfînt este elementul de bază al calității noastre de ucenici ai lui Cristos. Duhul este în fiecare zi Mîngîietorul și Călăuzitorul nostru. Într-o conversație cu ucenicii, în ultimele zile ale misiunii Sale, Isus le-a vorbit despre importanța pe care o are Duhul Sfînt în trăirea după voia lui Dumnezeu (vezi Ioan 14-16).

Tradiția joacă un rol important în zidirea credinței noastre. Tradiția ne dă un sentiment al moștenirii și al descendenței. Ideea de tradiție se poate aplica la o gamă mai mare de lucruri. Multe dintre convingerile noastre doctrinare ne parvin prin tradiție. Modul nostru de trai sau valorile noastre, felul nostru de a ne închina, toate ne pot parveni prin intermediul tradiției.

Indiferent cât de moderni și de sofisticăți credem că sîntem, noi avem nevoie de tradiția credinței evlavioase. Astăzi, cînd mulți par să creadă că tot ce este tradițional este învechit și demodat și că de aceea trebuie înlăturat, noi trebuie să înțelegem că tradiția are un loc special în credința noastră personală.

Este minunat să observăm că Duhul Sfînt este prezent ca să ne ajute să interpretăm Scripturile și tradiția. Duhul vine la noi ca un „Duh al adevărului“, un Duh de discernămint, care ne ajută în strădania noastră de a ne zidi credința.

În activitatea de zidire a credinței, noi trebuie să ne folosim de toate resursele disponibile: (1) de Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, (2) de călăuzirea Duhului Sfînt și (3) de aspectele cele mai bune ale tradiției.

Întrebarea 7

În ce fel am putea spune că Scripturile sînt o întrupare a lui Dumnezeu?

(Răspuns) La Întrupare, Dumnezeu, Creatorul universului, a devenit un om care a umblat printre noi. Studiind Cuvîntul lui Dumnezeu, noi venim în contact cu Însuși Dumnezeu. La începutul epistolei sale, Ioan Îl numește pe Isus „Cuvîntul“. Cristos Îl întrupează pe Dumnezeu și ni-L prezintă în mod vizibil. În Scripturi, noi Îl atingem pe Cristos. Tot așa după cum în Isus „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“ (Coloseni 2:9), Biblia este întruparea înțelepciunii lui Dumnezeu.

Întrebarea 8

În societatea contemporană cu o tehnologie atît de avansată, poate credința biblică personală să dea rezultate în viața ta?

(Răspuns) Răspunsul la această întrebare este un răsunător „Da“. Unul dintre aspectele remarcabile ale Evangheliei este capacitatea ei de a putea fi aplicată oricărei persoane din orice epocă. Studiind Cuvîntul lui Dumnezeu, descoperim că Cristos Însuși a evitat să traseze reguli și să dea ordine care să se aplice numai în contextul unei anumite culturi. Fiindcă mesajul lui Isus este despre dragoste și despre relațiile dintre oameni și Dumnezeu și dintre oameni și oameni, el ni se poate aplica nouă, în secolul al XX-lea, tot atît de bine cum li s-a aplicat primilor creștini.

B. Apărarea credinței

Istoria Bisericii ne pune la îndemîna multe exemple de oameni care au fost gața să verse sînge pentru apărarea convingerilor lor religioase. Excesele religioase cu vărsări de sînge, cum au fost inchișiția și cruciadele, au avut loc deoarece acești oameni au fost absolut siguri că au dreptate. În scopul de a-și apăra credința, ei au fost gata să schilodească și să ucidă.

Credincioșii contemporani nu trebuie niciodată să-și apere credința în felul acesta. Noi trebuie să învățăm să ne apărăm credința în modul descris de Iuda.

Pentru Iuda, apărarea credinței nu a însemnat înjosirea sau atacarea altor persoane. Mesajul lui Iuda schimbă complet concepția credinciosului contemporan despre apărarea credinței. În loc să ne apărăm credința pregătindu-ne de război, noi trebuie să fim preocupați de credința noastră personală.

În această lume cu o tehnologie atît de avansată și cu un ritm de viață foarte înalt, noi ne-am îndepărtat de așa-numita „formare spirituală“. În trecut, lideri creștini cum au fost George Fox și John Wesley au subliniat necesitatea îmbogățirii deliberate a vieții spirituale personale. Formarea spirituală este procesul prin care ne facem timp pentru a crește spiritual. În cadrul formării spirituale, noi ne întărim din punct de vedere spiritual, parcurgînd niște faze planificate și gîndite mai dinainte, de citire a Scripturii, de rugăciune și meditație.

Dacă am putea învăța lecția lui Iuda, am crește în credință într-un fel la care nu am visat niciodată că este posibil. Imaginea pe care ne-o prezintă Iuda cu privire la apărarea credinței prin creștere spirituală personală îndepărtează atmosfera de apărare. Noi apărăm credința prin dragoste. Cu cît credința noastră personală este mai mare, cu atît mai puternică va fi credința întregii comunități. Noi nu trebuie niciodată să fim răi, plini de ură sau să adoptăm o atitudine defensivă atunci cînd trebuie să ne apărăm credința. Noi trebuie să zidim, să creștem și să iubim.

Întrebarea 9

Este apărarea credinței o datorie a individului sau a bisericii?

(Răspuns) Apărarea credinței este o datorie atît a individului cît și a bisericii. Marea putere a metodei de apărare a credinței folosită de Iuda este că această metodă include atît individul cît și grupul. Cînd ne apărăm credința, acordînd atenție sănătății noastre spirituale personale, rezultatul va fi că ne vom întări pe noi înșine și întreaga comunitate.

C. Aplicație

Pune-le elevilor următoarea întrebare: „Cum apărăm noi biserica împotriva păcatului dinăuntru ei?“

Ar fi bine să împarți clasa în grupuri mici de cîte 3 pînă la 5 persoane pentru această discuție. Folosirea grupurilor mici are avantajul că îi determină să participe la discuții pe unii elevi care sînt mai timizi și nu iau cuvîntul la discuțiile cu toată clasa.

Încheie ora provocînd pe fiecare adult ca în săptămîna ce urmează să fie un „apărător al credinței“. Amintește-le că scopul lecției este acela de a-i ajuta pe alții să rămînă credincioși. Cere-i fiecărui membru al clasei să se gîndească la o persoană pe care o poate încuraja să-I rămînă credincioasă lui Cristos. Ce acțiuni concrete pot fi întreprinse pentru a o încuraja pe acea persoană?

D. Rugăciune

Tată, căutăm la Tine călăuzire și ajutor în încercarea noastră de a-i încuraja pe alții să rămână credincioși. Ajută-ne să fim gata să facem și să spunem ceea ce este necesar, în săptămîna care urmează. Noi dorim să fim folosiți ca niște instrumente ale Tale în apărarea credinței, în ocrotirea celor credincioși. Ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

E. De ținut minte

Apără credința în scopul de a-l apăra pe credincios.

LECTIA 8

Duhul Sfînt și nașterea lui Isus

Textul lecției: Luca 1:35-42; 2:25-32

Contextul biblic al lecției: Luca 1:5-56; 2:21-40

Luca 1:35-42

35. Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfînt Se va pogori peste tine, și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfîntul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.

36. Iată că Elisaveta, rudenia ta, a zămislit și ea un fiu, la bătrînețe; și ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în a șasea lună.

37. Căci nici un cuvînt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere.

38. Maria a zis: „Iată, roaba Domnului; făcă-mi-se după cuvintele tale!“ Și îngerul a plecat de la ea.

39. Maria s-a sculat chiar în zilele acelea și a plecat în grabă spre munți, într-o cetate a lui Iuda.

40. A intrat în casa lui Zaharia și a urat de bine Elisavetei.

41. Cum a auzit Elisaveta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pîntece și Elisaveta s-a umplut de Duhul Sfînt.

42. Ea a strigat cu glas tare: „Binecuvîntată ești tu între femei și binecuvîntat este rodul pîntecelui tău“.

Luca 2:25-32

25. Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viață sfîntă și era cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mîngîierea lui Israel și Duhul Sfînt era peste el.

26. Duhul Sfînt îl înștiințase că nu va muri înainte ca să vadă pe Cristosul Domnului.

27. El a venit în Templu, mînat de Duhul. Și, cînd au adus părinții înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce porunca Legea,

28. Simeon L-a luat în brațe, a binecuvîntat pe Dumnezeu și a zis:

29. „Acum, slobozește în pace pe robul Tău, Stăpîne, după cuvîntul Tău.

30. Căci au văzut ochii mei mîntuirea Ta,

31. pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,

32. lumina care să lumineze neamurile și slava poporului Tău Israel“.

VERSETUL DE AUR: Îngerul i-a răspuns: „Duhul Sfînt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfîntul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu“ (Luca 1:35)

Citirea zilnică a Bibliei

- L. Vestea adusă lui Zaharia, Luca 1:5-20.
- M. Elisaveta va naște un copil, Luca 1:21-25.
- M. Vestea adusă Mariei, Luca 1:26-37.
- J. Ascultarea promptă a Mariei, Luca 1:38-45.
- V. Lauda adusă de Maria lui Dumnezeu, Luca 1:46-56.
- S. Descoperirea lui Simeon, Luca 2:21-35.
- D. Prorocia Anei, Luca 2:36-40.

SCOPUL LECȚIEI: Ca elevii tăi să trăiască adevărata bucurie a nașterii lui Isus, recunoscînd în același timp rolul Duhului Sfînt într-o naștere paralelă nașterii Domnului — propria lor naștere din nou.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

- A. Să înțelegem Biblia
- B. Să-l înțelegem pe elevul adult

I. Influența (Luca 1:35-38)

II. Umplerea (Luca 1:39-42)

III. Instrucțiuni (Luca 2:25-32)

Concluzie

- A. Întreruperea istoriei
- B. Implicațiile personale ale întreruperii istoriei
- C. Aplicație
- D. Rugăciune
- E. De ținut minte